

[Justitsministeren.]

ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen har fremhævet, at vi nu i 26 Aar har haft en Tvangsakkordlovgivning her i Landet, som har virket meget godt for Bybefolkningen, har været et stort Gode for denne, har bragt mangan en dygtig baade handlende og Haandværker og industridrivende, som var kørt fast, i Gang igen paa en sund Basis, saaledes at han har kunnet fortsætte sin Forretning under betryggende Former og arbejde sig frem til gode Kaar, men der har ikke været mindste Spor af Virkning af denne Lov ude paa Landet. Og det skyldes udelukkende den Omstændighed, at man ikke i 1905 fik denne Bestemmelse ind i Loven, at man har Adgang til at nedskrive Panterettigheder, som gaar op over Skorstenen. Havde man faaet den Bestemmelse den Gang, kunde Tvangsakkordsystemet være blevet lige saa vel-signelsesrigt for Landbruget, som det i de 26 Aar har været for Byerne, og naar man nu vil nægte at gennemføre denne Bestemmelse, endog i en for Landbruget særlig kritisk Tid, afskærer man vedblivende Landbruget fra at drage Nytte af Tvangsakkordsystemet. Venstres Holdning er ganske inkonsekvent, naar Partiet siger, at de vil lempe Vilkaarene, saaledes at det kan blive lettere for Landbrugerne at faa Tvangsakkord, og alligevel samtidig modsætter sig en Bestemmelse som den her omhandlede, som er en absolut Betingelse for, at Tvangsakkorder kan blive praktiseret paa Landet.

Det er ikke saaledes, som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven sagde overfor den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at man i Slutningen af Paragraffen tilføjer noget, hvorved man alligevel giver Panthaveren den samme Ret. Til Trods for denne Tilføjelse, som jeg kan acceptere, er Forholdet dog det, at Panthaveren ikke kan gøre det, som han kan gøre, hvis ikke hele Paragraffen kommer med, nemlig staa som en Gedde ganske stille i Vandet og vente, til han kan falde over sit Bytte i det belejlige Øjeblik med et pludseligt Slag med Halen, idet han aabner sit Rovdyrgab. Forholdet er jo det, at hvis denne Bestemmelse om Nedskrivning af Panterettigheder ikke kommer med, kan Panthaveren staa ganske stille, lade være at foretage sig det allerbitterste, lade Tvangsakkorden komme i Gang og den sunde Basis blive skabt for Debitor, se Debitor arbejde sig frem igen og saa falde over ham og tage ham, haps! og sluge ham, naar han

gennem Tvangsakkorden har faaet lidt Kød paa Kroppen. Det er den Situation, man opretholder, naar man stemmer § 2 ud af det foreliggende Forslag. Det er det, man udsætter den Mand for indenfor Landbruget, som maatte have faaet en Tvangsakkord: at han sidder et Aar eller to, og naar han saa er ved at komme godt frem igen, har faaet forbedret sin Gaards Drift noget, har forbedret sin Besætning o. s. v., saa slaar Hajen eller Gedden pludselig et Slag med Halen, aabner Gabet og sluger Manden og hans Familie og ødelægger hele hans Eksistens. Det var den Ret, man forbeholdt Pantekreditor i 1905, og det er den Ret, Venstre og det konservative Folkeparti vedblivende vil opretholde for Panthaverne. Det vil imidlertid gaa anderledes, end jeg her sidst skildrede, for hvis denne Bestemmelse bliver stemt ud, bliver Følgen ganske simpelt den, at der vedblivende ingen Tvangsakkorder kommer for Landbrugerne, for naturligvis vil hverken Debitor interessere sig for at faa en Tvangsakkord eller de andre Kreditorer hjælpe ham til den, naar det udelukkende skal være til Fordel for en Pant-haver, der sidder og venter, til Forholdene har forbedret sig saaledes, at han og ikke den Debitor, der skulde have Gavn af Tvangsakkorden, faar Nytten og Glæden af den.

Ordføreren (Hartvig Frisch): Efter det, der allerede nu er anført, er der vist ingen Grund til at forlænge Debatten saa forfærdelig meget, men der var i det, som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven fremførte, noget, der kalder mig frem til at give ham et Svar. Det ærede Medlem fandt det rigtigt overfor min Tale at sige, at jeg havde gjort Brug af „agitatoriske Fraser“, og Meningen var aabenbart, at naar jeg havde talt om Tusinder af Hjem, skulde det blot være en agitatorisk Frase, som ikke havde nogen Relation til dette Lovforslag. Jeg ved nu, at vi i dette høje Ting lige siden denne Rigsdagssamlings Begyndelse faktisk næsten uafbrudt har beskæftiget os med den tunge Krise, der i Øjeblikket ryster Landbruget, og det forbavser mig da egentlig, at man vil stemple en Bemærkning om de Hjem, der rammes, hvis Tvangsauktioner skal gennemføres, som en agitatorisk Frase. Jeg vil derfor gerne spørge det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven: er det dette, at jeg har talt om at gaa fra Hus og Hjem, som det ærede Medlem finder fraseagtigt, eller er det det, at jeg har nævnt Tal derfor, som det ærede